

NA CESTĚ DO SHANGRI-LA - 1

Středa, 16 prosinec 2015

Cesta do vysněného himálajského ráje by neměla být lehká, ale my s Joanne jí zažili v pohodlí. Společnost Jet Airways, která nás dopravila z Bangkoku do New Delhi, je sice považována za nízkonakladovou, ale jídlo i pití podává zdarma a když jsem si řekl o skotskou, dala mi letuška se šibalským mrknutím rovnou dvě.

Letišť v Delhi je docela hezké a moderní, stejně jako rychlovlak do města. Takže se nám v prvních chvílích opomeneme hulváta na pasové kontrole), ani nezdálo, že jsme v Indii.

To se ovšem dramaticky změnilo hned po východu ze stanice na Bazaar Street. Špína, kravál, posvátné krávy, žebráci, hromady odpadků a divoce troubící sebevražední nedivní nejrůznějších vozidel. Díky tomu všemu nám zaal zpátky pád Bangkoku jako naprosto klidné, velice sterilní a perfektní fungující místo. Ale to jsou věci, na které si musíte v Indii prostě zvyknout. Naše jsme bez potíží uličku vedoucí k hotýlku, kde jsme rezervovaný pokoj, ale zjistili jsme, že je hlídána dvěma draky. Tedy přesněji - dvěma pánskými pisoáry přímo u vstupu. Tato bohulibá zařízení měla díky velkému množství urajících páňů zajistit na plynulý průtok, ale už ne smrad se z nich linul přímo šibalský. Překonal jsme klusem tyhle překážky a zjistili, že náš hotel je do májového recepčního, wi-fi a na střeše malou restauraci se snídaní pro hosty zdarma.

V hotelu byla i malá cestovní kancelář, jejíž majitel nám prodal za velice levný peníz celodenní výlet po Delhi a slíbil jízdenky na vlak. Vyrazili jsme tedy na prohlídku nejrůznějších paláců, svatých a mešit v malé Toyotě s vlastním motorem. Řidič byl velice příjemný mladý muslim, který věděl hodně o městě i jeho historii. Dali jsme mu telefonní číslo, aby se mohl domluvit. Svět se nám totiž zatím nemůže dovolit. To se zdá být velký problém. V anglojazyčných novinách jsme našli několik stránek, ve kterých rodiče hledají nevěsty pro své syny. Zaujal nás nejvíce ten, který požadoval "jednoduchou a nevzhlednou dívku".

Náš travel agent nás už čekal s jízdenkou do města Kalka, které leží na úpatí Himálajů. Řekl nám ale, že jízdenka úzkokolejku Kalka - Shimla si musíme koupit na nejbližší nádraží sami. Použil nás, že je to na rozdíl od jiných železničních stanic docela jednoduché, protože New Delhi Station má kancelář výhradně pro turisty, která je otevřená 24 hodin denně. Kladl nám ale na srdce nevědět žádným podvodníkům, kteří nás budou chtít přesvědčit o opaku. U jízdy k nádraží nás už čekalo několik slušných páňů s tím, že bez jízdenek na nádraží Odtud jsem, že si je jdeme koupit. Pánové nás ujistili, že na nádraží žádná výdejna jízdenek není a nabídli nám své služby, včetně taxíku, který nás odveze do jejich kanceláře. Strhla se hádka, provázena velkým křikem a strkáním. Nedaleko stojící železniční policista zřejmě nemohl takovou srdceryvnou scénu snést a rychle odešel. Nakonec jsme ale zvířili, do turistické kanceláře se probojovali a jízdenky koupili. Úředník, který nám je prodával, se jen divil, že chceme zůstat přes noc v Kalkě. "Nobody stays in Kalka", pravil varovně. Druhý den ráno jsme na nádraží znovu, tentokrát už s bágly na zádech. Gangsteri u vchodu zrovna asi stávkovali a tak jsme jízdenku ukázali a páňovi v uniformě, který pod dohledem policisty pomáhal cestujícím se zavazadly na dopravní pás u bezpečnostní prohlídky. Pan se na jízdenku podíval, zpozorněl a smutně nám sdělil, že náš vlak by zrušen... A sakra to se nám stalo už před dvěma lety v Siliguri a trvalo několik hodin jízdenku vyměnit. Musíme znovu do té pokladny. Ochotný pan ale vrtěl hlavou. Ne, e-ticket nám nikdo na nádraží nevymění. Ale on nám zavolá taxi a pojedeme do jakési jiné kanceláře. Zeptal jsem se tedy toho dobrého muže, zda byl ten vlak opravdu zrušen. Pan ukázal na jakousi ceduli za plotem, která by z té dálky nešla, ale přesto byla v angličtině. Což nebyla. A jestli prý můžeme, ať se jdeme zeptat na informace. To jsme také učinili a pan za nás cosi vztekle křikl. U informací rychle šel, ale od okénka má surově odstranit jakýsi Sikh v červeném turbanu. Když se mě snažil odstranit s malým dítětem, byl jsem už jako skála. Paní za okénkem se mrkla na jízdenku a křikla, že nám vlak 10 minut z 2. nástupiště. "Cože? Nám ale bylo jedno..." "Druhé nástupiště", pravila nekompromisně paní. Řekli jsme se tedy vztekle zpátky k bezpečnostní prohlídce, připraveni na tuhý boj. Ale zlosyn v uniformě byl pryč a mně se zdálo, že jsem ho viděl mizet v davu. Policista si nás nevšiml a tak jsme za pár minut seděli v pohodlných sedadlech klimatizovaného vagonu, vrtěli nechápavě hlavami a šli se směřovat k Kalkě. Město, kde nikdo nezůstává přes noc. Jak říkám, cesta do Shangri-La by neměla být snadná... MIKIN